

Iz XI. zvezka „Zabavne knjižnice za slovensko mladino“.

V čolnu.

Po resnični dogodbi. Spisal *Kompoljski*.

Ivan in Tonček sta bila prvo leto v Ljubljani. Imela sta oba revne stariše; a ker sta bila pridna in nista imela slabe glave, dali so ju stariši vendar v Ljubljano. Zaupali so v božjo in dobrih ljudi pomoč. In niso se zmotili; zakaj sedaj sta že oba dobro preskrbljena. Dasi sta se sprva gledala nekako po strani, sta se vendar kmalu sprizajnila ter postala dobra prijatelja.

Stanovala sta oba pri eni gospodinjji. Hodila sta skupaj v šolo in iz šole. Tudi po mestu in po izprehodih sta hodila vedno drug z drugim. Kjer si videl enega, je bil gotovo zraven tudi drugi.

Gospodinja, pri kateri sta stanovala, je imela stanovanje v Krojaški ulici. To je ozka, a kratka ulica, po kateri se pride iz Mestnega — glavnega — trga k Ljubljani. To ulico poznajo zelo dobro posebno deklet iz tega dela mesta. Zakaj po njej hodijo k Ljubljani pravi navadnega perila ali pa umivati kake posode. Zato je ob koncu te ulice pripet na dolgi verigi precij velik čoln. V tem čolnu se ne vozi nihče, ampak je ondi pripet zato, da v njem stojijo ženske, kadar perejo ali umivajo posodo v Ljubljani. Otrokom je ostro prepovedano, hoditi vanj; zakaj lahko bi se kateri nagnil ter padel v Ljubljano.

Ivan in Tonček sta večkrat ogledovala ta čoln. Posebno se ga sprva ni mogel nagledati Tonček, ker še nikdar ni videl čolna. Ko sta ga zagledala prvič, vpraša Tonček svojega prijatelja:

„Ali si se že kdaj vozil v čolnu?“

„O, kolikokrat že!“

„Kje?“

„Doma na Savi.“

„Sava mora pač biti večja kakor Ljubljana, ker smo se učili v šoli, da je največja reka na Kranjskem. Pa se nisi bal, da bi ne utonil v tako veliki reki?“

„Kaj bi se bal! Saj smo imeli večji čoln kakor je ta in še oče so bili z nami, kadar smo se vozili.“

„Pa če bi se bil čoln prevrnil?“

„Saj se ne prevrne tako rad, posebno če je velik in je voda mirna.“

„Ah, to mora biti prijetno, voziti se v čolnu, ki teče tako mirno in tiho, da se nič ne sliši! Pa tudi ne trese se menda, kakor na vozu. Jaz moram iti enkrat v ta-le čoln, da se vsaj malo zazibljem, če drugega ne!“

„Ali ne veš, kaj je rekla gospodinja? V ta čoln je otrokom prepovedano hoditi in če bi te videl stražnik, te odvede in zapre.“

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

„Saj res. Pozabil sem že na to“.

A Tonček le ni mogel pozabiti tega čolna. Vedno in vedno je premišljeval, kako bi mogel priti enkrat vanj. Ali kako bi storil, da bi ga nikdo ne videl, posebno pa ne stražnik. Samo takrat je bil jezen na stražnike, češ, čemu jih je treba toliko. Za vsakim voglom stoji eden. — Ta čoln pa se tudi vidi od vseh strani: od Zvezde, od Frančiškanske cerkve in od Jurčičevega trga! Kaj pa, ko bi Ivan pazil na obrežju. On sam bi šel hitro v čoln in če bi se bližal kak stražnik, bi Ivan zažvižgal ali ga poklical, ali pa vsaj malo pokašljaj. In potem bi se hitro skrila v kako vežo. Da bi se vsaj malo pogugal v njem, pa bi bil srečen. Tako si je mislil Tonček. 42

Ali kdaj bi to storil? Podnevi hodijo vedno tod ljudje in čoln tudi ni skoro nikdar prazen. Vedno je v njem kaka ženska, ki pere. Zvečer pa tudi ni prav varno. Lahko bi stopil mimo čolna v vodo in utonil. Sicer pa ga tudi gospodinja zvečer ne pusti nikamor. Pred mrakom morata biti že vselej doma, če gresta kam z Ivanom. — Kaj pa zjutraj? Zjutraj ju vselej zbudi gospodinja, da gresta k šesti maši v Šenklašč. Takrat bi bilo mogoče. Zjutraj ni toliko ljudi na ulici, ženske ne perejo tako zgodaj, in kar je glavno: zjutraj ni toliko stražnikov kakor podnevi. Pri Frančiškanskem mostu stoji eden, pa saj ga ta menda ne bo videl takoj. Sicer pa bode Ivan za vsak slučaj na straži.

Tonček je premišljal več dni, predno si je skoval ta načrt. Ivanu ni hotel ničesar povedati o tem. Samo do tega ga je pripravil, da sta hodila zjutraj k maši v Šenklašč za vodo — torej ob Ljubljani, ne pa čez Mestni trg kakor preje. Sicer je ta pot malo daljša, pa to nič ne dé.

Vsako jutro je Tonček dobro pazil, če je že kdo v čolnu in kje stoji kak stražnik. Kmalu se je prepričal, da je vse tako, kakor si je on mislil. Čoln je bil vsako jutro prazen, ljudi je bilo malo; le kak delavec je prišel ob Ljubljani ali pa kaka ženica, ki je hitela v cerkev. Stražnik je res stal, a samo pri Frančiškanskem mostu.

Nekega jutra gresta zopet z Ivanom v cerkev kakor po navadi. Prejšnje dni je deževalo, to jutro je bilo zopet lepo jasno. Ljubljana je bila vsled deževja narastla.

„Zabavno knjižnico za slovensko mladino“ urejuje in izdaja Anton Kosi, učitelj v Središču. Doslej je izšlo že XI. zvezkov. Cena vsakemu zvezku je samo 30 h. Svojim čitateljem jo toplo priporočamo!

* „Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrt leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg št. 4, III. nadstr.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo šte. 2

priporoča po najnižji ceni

— svojo veliko in bogato zalogo —

klobukov, čepic, slamnikov

i. t. d.

**Najstarejša in največja trgovina
z izgotovljenimi oblekami.**

Priporoča svojo bogato zalogo izgotovljenih oblek za **gospode** in **dečke, gospe** in **deklice** po najnižjih cenah. — Predmeti, ki jih nimava v zalogi, se izdelujejo po meri točno in ceno na Dunaju.

Gričar & Mejač

Ljubljana

Prešernove ulice št. 9.

Mat. Gerberjeva

(Josip C. Gerberjeva vdova)

knjigoveznica in c. kr. zaloga
šolskih knjig.

Največja zaloga molitvenikov.

Ljubljana, Kongresni trg št. 4.

Jv. Bonač

Ljubljana, Šelenburgove ulice

nasproti c. kr. glavni pošti

priporoča svojo veliko zalogo izbornega papirja, pisalnih in risalnih šolskih potrebščin, zvezkov in zapisnikov, priznana izbornih svinčnikov „Družbe sv. Cirila in Metoda“ Hartmuthovega fabrikata.

Velika knjigoveznica.

Vedno so v zalogi te-le krasne platnice:

Zvonček	à	—	K 60 h, p. poš.	—	K 70 h
Ljublj. Zvon	„	1	„ 40 „ „	„	1 „ 50 „
Dom in Svet	„	1	„ 40 „ „	„	1 „ 60 „
Jurčičevi sp.	„	—	„ 60 „ „	„	— „ 70 „
Knezova knj.	„	—	„ 40 „ „	„	— „ 50 „
Wolf-Pletersnikov slovar	à	2	K — h, po pošti		
			2 K 20 h.		

„Goriška tiskarna“

A. Gabršček

v Gorici, Gosposka ulica št. 11

priporoča:

„Knjižnico za mladino“. Doslej je izšlo 28 knjig. Izhajajo 4 knjige na leto. Naročnina 3 K 20 h.

„Slovansko knjižnico“. Izšlo je 117 snopičev. Izhaja mesečno. Naročnina 3 K 60 h na leto.

„Salonsko knjižnico“. Izšle 4 knjige.

„Svetovno knjižnico“. Izšle 3 knjige.

„Venec slov. povestij“. Izšlo 7 knjig.

Dalje ima v zalogi še razne druge knjige.

Zahtevajte cenik!

V l. 1903. razprodaja staro zalogo s popustom 10—33¹/₂%.

Karel Till

akcidenčna tiskarnica in trgovina s papirjem

v Ljubljani, Kongresni trg

priporoča v nakupovanje šolske potrebščine, papirnate izdelke in tiskovine, kakor razglednice, papir za dopisovanje, knjige s slikami, spise za mladino, albume za razglednice, poezije in poštne znamke, molitvenike in zapisnike, kopirne in poslovne knjige, koledarje in podložke, dalje vizitnice in pismene glave, kuverte, račune, etikete itd.

— Vse to izgotavlja urno in ceno. —

Najnovjše blago!

Najnovjše blago!